

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 26 maja 2020 r.

DOZIK-5.053.2.2020/BK

Pan
Roman Jacek Arseniuk

Szanowny Panie,

W odpowiedzi na Pana petycję dotyczącą zmiany art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Przekazana przez Pana petycja zawiera postulat, by umowa o kredyt konsumencki była zawarta w formie pisemnej z dodatkowym oświadczeniem przedsiębiorcy zawierającym stwierdzenie tożsamości konsumenta i poświadczającym własnoręczność jego podpisu oraz dane identyfikujące dokument, na podstawie którego przedsiębiorca stwierdził tożsamość konsumenta, o ile odrębne przepisy nie przewidują innej formy szczególnej.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż postulowane przez Pana rozwiązanie nie przewiduje zmiany formy umowy o kredyt konsumencki, gdyż nadal byłaby to forma pisemna, lecz polega w istocie na uzupełnieniu katalogu obowiązkowych elementów zawartych w umowie poprzez dodanie do niego wyżej wspomnianego informacji kredytodawcy dotyczącej sposobu, w jaki stwierdził on tożsamość konsumenta. Jednocześnie zgodnie z postulatem zawartym w petycji, zawarcie informacji nieprawdziwych podlegałoby sankcji karnej.

W odniesieniu do powyższego prezes UOKiK zwraca uwagę, że katalog obowiązkowych elementów umowy o kredyt konsumencki został zawarty w art. 30 ustawy o kredycie konsumenckim. Wspomniany przepis stanowi wdrożenie art.10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady

87/102/EWG (Dz. U. L z 22.05.2008, str. 66-92). Jednocześnie przepis art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE określający obowiązkowe elementy umowy o kredyt konsumencki nie zawiera odniesienia do informacji na temat sposobu stwierdzenia przez kredytodawcę tożsamości konsumenta. Art. 22 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE przewiduje natomiast, iż w zakresie w jakim dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, państwa członkowskie nie mogą utrzymywać w swoim prawie krajowym ani wprowadzać do niego przepisów odbiegających od tych, które zostały ustanowione. Tym samym, wprowadzenie do ustawy o kredycie konsumenckim obowiązku określenia w umowie o kredyt sposobu w jaki stwierdził tożsamość konsumenta powodowałoby przyjęcie przepisu, który w zakresie elementów umowy o kredyt konsumencki odbiega od rozwiązań przewidzianych w dyrektywie 2008/48/WE, co mogłoby zostać uznane za naruszenie dyrektywy 2008/48/WE. Stąd też w ocenie prezesa UOKiK, zasadnym wydaje się rozważenie innych rozwiązań przeciwdziałających skutkom tzw. kradzieży tożsamości.

W kontekście powyższego, należy wskazać, iż UOKiK uczestniczy w pracach powołanej przez Ministerstwo Cyfryzacji grupy roboczej zajmującej się problematyką kradzieży tożsamości. W ramach dotychczasowych prac prezes UOKiK zaproponował m.in. poszerzenie obowiązków związanych z weryfikacją tożsamości kredytobiorców oraz zmiany w procedurze cywilnej nakładające na wierzycieli dochodzących zapłaty z tytułu udzielonych pożyczek i kredytów ciężar wykazania (nawet bez zarzutu ze strony pozwanego), że osoba wskazana jako dłużnik faktycznie zawarła umowę pożyczki.

Ponadto, w chwili obecnej Komisja Europejska prowadzi przegląd dyrektywy 2008/48/WE w ramach, którego bada m.in. czy zawarte w niej przepisy są nadal aktualne m.in. w obliczu postępującego procesu cyfryzacji. Wspomniany przegląd może prowadzić do przyjęcia zmian legislacyjnych w dyrektywie 2008/48/WE, również w zakresie trybu zawierania umowy.

Z poważaniem,
Tomasz Chróstny
Prezes
Urzędu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów

/podpisano elektronicznie/

